A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2022. június 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – Közösségi Vámkódex – 2913/92/EGK irányelv – 29. cikk – A vámérték meghatározása – Ügyleti érték – A 29. cikk (1) bekezdésének d) pontja – Az »egymással kapcsolatban álló« személyek fogalma – 31. cikk – A nemzeti adatbázisból származó információknak a vámérték meghatározása céljából való figyelembevétele – 2454/93/EGK rendelet – A 143. cikk (1) bekezdésének b), e) és f) pontja – Olyan helyzetek, amelyekben a személyeket egymással kapcsolatban állónak kell tekinteni – 181a. cikk – A bejelentett ár helytállóságára vonatkozó kételyek”

A C-599/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) a Bírósághoz 2020. november 13-án érkezett, 2020. november 3-i határozatával terjesztett elő

a **„Baltic Master” UAB**

és

a **Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos**

között,

a **Vilniaus teritorinė muitinė**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl (előadó) és M. L. Arastey Sahún bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: M. Ferreira tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. november 17-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: litván.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a „Baltic Master” UAB képviseletében D. Aukštuolytė advokatė,

– a litván kormány képviseletében K. Dieninis, S. Grigonis és V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében O. Serdula, M. Smolek és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben,

– az észt kormány képviseletében N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében J. Rodríguez de la Rúa Puig, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében G. Bain, A.-L. Desjonquères, D. Dubois és C. Mosser, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és A. Hanje, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Clotuche-Duvieusart és J. Jokubauskaitė, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. január 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 1997. L 17., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 179. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: a Közösségi Vámkódex) 29. cikke (1) bekezdése d) pontjának és 31. cikke (1) bekezdésének, valamint az 1999. január 8-i 46/1999/EK bizottsági rendelettel (HL 1999. L 10., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 9. kötet, 65. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 143. cikke b), e) és f) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a „Baltic Master” UAB és a Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (a Litván Köztársaság pénzügyminisztériumának vámosztálya) között bizonyos importált áruk vámértékének a meghatározása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A Közösségi Vámkódex

3 A Vámkódex 29. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár, feltéve hogy:

[…]

d) a vevő és az eladó nincs kapcsolatban egymással, vagy ha a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, az ügyleti érték a (2) bekezdés értelmében vámcélokra elfogadható.

(2) a) Annak meghatározásában, hogy elfogadható-e az ügyleti érték az (1) bekezdés alkalmazásában, az a tény, hogy a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, önmagában nem képez elegendő alapot arra, hogy az ügyleti értéket elfogadhatatlannak tekintsék. Ha szükséges, meg kell vizsgálni az eladás körülményeit, és az ügyleti értéket el kell fogadni, ha a kapcsolat nem befolyásolta az árat. Ha a nyilatkozattevő által vagy másként szolgáltatott információk alapján a vámhatóságoknak oka van megállapítani, hogy a kapcsolat befolyásolta az árat, közli ezeket az okokat a nyilatkozattevővel, és megfelelő válaszlehetőséget biztosít számára. A nyilatkozattevő kérelmére az okok közlését írásba kell foglalni.

b) Egymással kapcsolatban álló személyek közötti eladáskor az ügyleti érték elfogadható, és az áruk értékelése az (1) bekezdésnek megfelelően történik, ha a nyilatkozattevő bizonyítja, hogy az ilyen érték szorosan megközelíti az egy időben vagy közel azonos időben előforduló következő értékek egyikét:
   i. az egymással semmilyen kapcsolatban nem álló vevők és eladók között a Közösségbe irányuló export esetében az azonos vagy hasonló áruk eladásakori ügyleti érték;
   ii. azonos vagy hasonló áruknak a 30. cikk (2) bekezdése c) pontja szerint meghatározott vámértéke;
   iii. azonos vagy hasonló áruknak a 30. cikk (2) bekezdése d) pontja szerint meghatározott vámértéke.

   A fent említett vizsgálatok során megfelelően figyelembe kell venni a kereskedelmi és mennyiségi szintek között kimutatott különbségeket, a 32. cikkben felsorolt tényezőket és azokat a költségeket, amelyeket az eladó visel olyan eladások esetén, amikor közte és a vevő között nincs kapcsolat, és amelyeket a vele kapcsolatban álló vevőknek történő eladások esetén nem visel.

A b) pontban ismertetett vizsgálatok a nyilatkozattevő kezdeményezésére és csak összehasonlítási célokra használhatók. Az említett pont értelmében nem határozhatók meg helyettesítő értékek.”

4 E kódex 30. cikke a következőket írja elő:

„(1) Ha a vámérték a 29. cikk alapján nem határozható meg, akkor a (2) bekezdés a), b), c) és d) pontját kell alkalmazni – ebben a sorrendben – addig az első olyan pontig, amely szerint a

vámérték meghatározható, figyelembe véve ugyanakkor, hogy a c) és d) pont alkalmazásának sorrendje a nyilatkozattevő kérelmére felcserélhető; a bekezdés sorrendben következő pontjának rendelkezései csak akkor alkalmazhatók, ha a vámérték nem határozható meg az adott pont szerint.

(2) Az e cikk alapján meghatározott vámérték:

a) a Közösségbe irányuló exportra eladott és az áru értékelésével azonos vagy közel azonos időpontban exportált azonos áru ügyleti értéke;

b) a Közösségbe irányuló exportra eladott és az áru értékelésével azonos vagy közel azonos időpontban exportált hasonló áru ügyleti értéke;

c) azon az egységáron alapuló érték, amelyen az importált árukkal azonos vagy hasonló importált árut a legnagyobb összmennyiségben értékesítették a Közösségen belül az eladókkal kapcsolatban nem lévő személyek számára;

d) a számított érték, amely az alábbiak összegéből áll:

– az anyagok, illetve a gyártás vagy az importált áru előállításában alkalmazott más feldolgozás költsége vagy értéke,

– az értékelendő áruval azonos típusú vagy fajtájú, az exportálás országában a Közösségbe irányuló exportra előállított áru eladásánál rendszerint jelentkező nyereség és általános költségek,

– a 32. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említett tételek költsége vagy értéke.

(3) A fenti (2) bekezdés alkalmazásához szükséges további feltételeket és szabályokat a bizottsági eljárással összhangban kell meghatározni.”

5 Az említett kódex 31. cikke a következőket mondja ki:

„(1) Ha az importált áru vámértéke a 29. vagy 30. cikk alapján nem határozható meg, azt a Közösségben rendelkezésre álló adatok alapján, az alábbi elvekkel és általános rendelkezésekkel összhangban lévő indokolt eszközök segítségével kell meghatározni:

– az 1994-es Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikkének végrehajtásáról szóló egyezmény,

– az 1994-es Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VII. cikke,

– e fejezet rendelkezései.

(2) Az (1) bekezdés értelmében a vámértéket nem lehet a következők alapján meghatározni:

a) a Közösség területén előállított áru közösségbeli eladási ára;

b) olyan rendszer, amely két alternatív érték közül a magasabbat veszi a vámérték meghatározásának alapjául;

c) az áruknak az exportáló országbeli belföldi piaci ára;

d) az előállítás költsége, amely a 30. cikk (2) bekezdése d) pontjának megfelelően az azonos vagy hasonló árura meghatározott számított értékektől eltér;

e) valamely, a Közösség vámterületének részét nem képező országba irányuló kiviteli ár;

f) minimális vámértékek; vagy

g) tetszőleges vagy fiktív érték.”

A végrehajtási rendelet

6 A végrehajtási rendelet 142. cikke (1) bekezdésének d) pontja a következőket mondja ki:

„E cím alkalmazásában:

[…]

d) a »hasonló áruk« olyan, ugyanabban az országban előállított áruk, amelyek bár nem minden tekintetben egyeznek meg, de hasonló tulajdonságokkal rendelkeznek, és hasonló összetevő anyagokból állnak, ami lehetővé teszi, hogy megfeleljenek ugyanazon funkcióknak, és a kereskedelemben egymást kölcsönösen helyettesítsék; az áruk hasonlóságának megállapításakor a figyelembe veendő tényezők közé tartozik azok minősége, megítélése és az, hogy rendelkeznek-e védjeggyel.”

7 E rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b), e) és f) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A Vámkódex II. címe 3. fejezetének és ennek a címnek az alkalmazásában a személyeket kizárólag akkor kell egymással kapcsolatban állónak tekinteni, ha:

[…]

b) jogilag elismert üzlettársak;

[…]

e) egyikük közvetve vagy közvetlenül ellenőrzi a másikat;

f) harmadik személy közvetve vagy közvetlenül mindkettőjüket ellenőrzi.”

8 Az említett rendelet 181a. cikke a következőket írja elő:

„(1) A vámhatóságok nem kötelesek a behozott áruk vámértékét az ügyleti érték szerinti módszer alkalmazásával meghatározni abban az esetben, ha a (2) bekezdés rendelkezéseiben meghatározott eljárásnak megfelelően alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bevallott érték a Vámkódex 29. cikkében hivatkozott teljes megfizetett vagy megfizetendő összeget jelenti.

(2) Ha a vámhatóság részéről az (1) bekezdésben említett kételyek merülnek fel, a 178. cikk (4) bekezdésének rendelkezései szerint további információk szolgáltatását kérheti. Ha a vámhatóság kételyei ezt követően továbbra is fennállnak, a vámhatóság köteles[…] a végleges határozat meghozatalát megelőzően a kételyeit alátámasztó indokokról szükség esetén írásban értesíteni az érintett személyt, és lehetőséget biztosítani számára azok megválaszolására. A végleges határozatról és az azt alátámasztó indokolásról a vámhatóság az érintett személyt köteles írásban tájékoztatni."

9 A végrehajtási rendeletnek az „Értelmező megjegyzések a vámértékre vonatkozóan" című 23. melléklete többek között a Közösségi Vámkódex 29. cikkének (2) és (3) bekezdésére, valamint 31. cikkének (1) bekezdésére és e rendelet 143. cikke (1) bekezdésének e) pontjára vonatkozó értelmező megjegyzéseket tartalmazza:

29. cikk, (2) bekezdés	1. A (2) bekezdés a) és b) pontja különböző lehetőségeket nyújt az ügyleti érték elfogadhatóságának megállapítására. 2. A (2) bekezdés a) pontja szerint, amennyiben az eladó és a vevő nem független egymástól, az üzlet körülményeit megvizsgálják, és az ügyleti értéket elfogadják mint vámértéket, feltéve, hogy a kapcsolat nem befolyásolta az árat. Nem cél, hogy az üzlet körülményeit minden olyan esetben megvizsgálják, amikor az eladó és a vevő nem független egymástól. Ilyen vizsgálatot csak abban az esetben kell végezni, amikor az ár elfogadhatóságát illetően kétségek merülnek fel. Amennyiben a vámhatóságoknak nincs kétségük az ár elfogadhatóságát illetően, azt elfogadják anélkül, hogy a nyilatkozattevőtől további információt kérnének. Előfordulhat például, hogy a vámhatóságok már előzőleg megvizsgálták az eladó és a vevő kapcsolatát, vagy részletes információ áll a rendelkezésükre a vevőt és az eladót illetően, és a vizsgálat vagy információ eredményeként megállapították, hogy a kapcsolat nem befolyásolta az árat. 3. Amennyiben a vámhatóságok nem tudják az ügyleti értéket elfogadni további vizsgálat nélkül, lehetőséget adnak a nyilatkozattevőnek, hogy mindazt a további részletes információt megadja, amelynek segítségével a vámhatóságok megvizsgálhatják az üzlet körülményeit. Ennek megfelelően a vámhatóságoknak fel kell készülniük arra, hogy az ügylet releváns aspektusait megvizsgálják, többek között az eladó és a vevő közötti üzleti kapcsolat rendszerét és az ár megállapításának folyamatát, ilyen módon megállapítva, hogy a kapcsolat befolyásolta-e az árat. Amennyiben kimutatható, hogy, annak ellenére, hogy az eladó és a vevő a 143. cikk értelemében nem független egymástól, olyan módon ad el és vásárol egymástól, mintha nem állna fenn köztük kapcsolat, ez azt jelenti, hogy az árat nem befolyásolta a kapcsolat. Például ha az árat a szóban forgó iparág szokásos árai szerint állapították meg, vagy ha az eladó az árat ugyanúgy állapította meg, mint olyan vásárlók esetében, akiktől független, ez azt mutatja, hogy az árat nem befolyásolta a vevő és az eladó kapcsolata. További példa, ha kimutatható, hogy az ár megfelelő mértékű ahhoz, hogy a költségeket fedezze, és olyan nyereséget eredményezzen, amely összhangban áll a cég azonos osztályba tartozó vagy azonos fajta áru értékesítéséből származó nyereségével reprezentatív időtartamon belül (pl. éves szinten), ez szintén azt mutatja, hogy az árat a kapcsolat nem befolyásolta. 4. A (2) bekezdés b) pontja lehetőséget nyújt a nyilatkozattevőnek, hogy kimutassa, az ügyleti értéke szorosan megközelíti a vámhatóságok által előzetesen megállapított »összehasonlító« értéket, és ezért azt a 29. cikk értelmében el kell fogadni. Amennyiben a (2) bekezdés b) pontja szerint megállapított »összehasonlító« értéknek megfelel az ár, nem szükséges a (2) bekezdés a) pontjában tárgyalt befolyásolás kérdését megvizsgálni. Ha a vámhatóságoknak további részletes vizsgálatok nélkül is megfelelő információ áll rendelkezésére, amelynek segítségével megállapíthatják, hogy a (2) bekezdés b) pontjában foglalt összehasonlítások egyike kielégítést nyert, nincs rá ok, hogy a nyilatkozattevőt kötelezzék az összehasonlítás helytállóságának igazolására.
29. cikk, (2) bekezdés, b) pont	Számos tényezőt figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy egy érték »szorosan megközelít«-e egy másik értéket. Ezek közé a tényezők közé tartozik az importált áru jellege, az iparág természete, a szezon, amelyben az árucikket importálják, és hogy az értékkülönbség piaci szempontból jelentős-e. Mivel ezek a tényezők esetenként változnak, nem lehet minden esetben egységes formulát alkalmazni, mint amilyen például egy kötött százalékarány. Például bizonyos típusú áruk esetében az érték csekély különbsége sem elfogadható, más típusú áruk esetében nagyobb különbség is elfogadható lehet az ügyleti értéknek a 29. cikk (2) bekezdésének b) pontjában előírt összehasonlító érték szoros megközelítésére.
[…]	[…]

31. cikk, (1) bekezdés	1. A 31. cikk (1) bekezdése alapján megállapított vámértékeknek a lehető legnagyobb mértékben az előzőleg megállapított vámértékeken kell alapulniuk. 2. A 31. cikk (1) bekezdése szerinti értékelés a 29. cikkben és a 30. cikk (2) bekezdésében megállapított módszer szerint történik, de a módszereket megfelelő rugalmassággal kell alkalmazni a 31. cikk (1) bekezdésének rendelkezései és céljai értelmében. 3. Néhány példa a megfelelő rugalmasságra: […] b) hasonló áru – az a követelmény, hogy a hasonló áru körülbelül ugyanabban az időben kerüljön exportálásra, mint az értékelés alatt álló áru, rugalmasan alkalmazható; olyan hasonló áru is lehet a vámértékelés alapja, amely nem az értékelés alatt álló árut exportáló országban készült; használható olyan hasonló áru vámértéke is, amely már előzőleg megállapítást nyert a 30. cikk (2) bekezdése c) és d) pontjainak rendelkezései szerint; […]
[…]	[…]
143. cikk, (1) bekezdés, e) pont	Egy személy abban az esetben tekinthető egy másikat ellenőrző személynek, ha jogi vagy működési szempontból olyan helyzetben van, hogy a másik személy fölött korlátozást vagy irányítást gyakorolhat [helyesen: a másik személyre nyomást vagy fölötte irányítást gyakorolhat].

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 2009 és 2012 között a Baltic Master Malajziából származó, a Gus Group társaságtól (a továbbiakban: eladó) vásárolt áruk különböző mennyiségeit importálta Litvániába. A vámáru-nyilatkozatokban ezen árukat úgy mutatták be, mint „légkondicionáló berendezés alkatrészei”. E nyilatkozatok csak egyetlen TARIC-kódot említettek, kiegészítve azt ezen áruk kilogrammban kifejezett összsúlyának a megjelölésével. Az említett nyilatkozatokban a Baltic Master vámértékként az említett áruk ügyleti értékét, vagyis a részére kiállított számlákon szereplő árat tüntette fel.

11 E behozataloknak a Vilniaus teritorinė muitinė (Vilnius megyei vámhatóság, Litvánia) általi ellenőrzését követően e vámhatóság jelentést készített, amelyben kifejtette, hogy 23 behozatali vámáru-nyilatkozatban feltüntetett ügyleti érték figyelembevételét azzal az indokkal tagadta meg, hogy a Baltic Master által az eladóval fenntartott kereskedelmi kapcsolatok jellege miatt e vállalkozásokat úgy kell tekinteni, mint amelyek a Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve kapcsolatban állnak egymással, és hogy e kódex 29. és 30. cikke alapján lehetetlen meghatározni a szóban forgó áruk vámértékét. E jelentésben az említett hatóság az említett kódex 31. cikkének megfelelően a nemzeti vámhatóságoknak az áruk vámkezelésére vonatkozó információs rendszerében található adatokra támaszkodva állapította meg a vámértéket.

12 A Baltic Master e jelentést a Litván Köztársaság pénzügyminisztériumának vámosztálya előtt vitatta, amely a 2014. március 31-i határozatával helybenhagyta azt.

13 A Baltic Master fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben a Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybėshoz (a Litván Köztársaság kormánya mellett működő, adójogi jogvitákban eljáró bizottság). 2014. július 2-án ez utóbbi helybenhagyta az említett határozatot, azonban a Baltic Mastert mentesítette a késedelmi kamat megfizetése alól.

14 Ezt követően a Baltic Master keresetet indított a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniusi megyei közigazgatási bíróság, Litvánia) előtt, amely keresetben azt kérte, hogy a Közösségi Vámkódex 29., 30. és 31. cikkének, valamint a végrehajtási rendelet 143. cikkének az

értelmezése céljából terjesszenek előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság elé. 2015. január 5-i ítéletében az említett bíróság elutasította e keresetet, mivel úgy ítélte meg, hogy nincs szükség az uniós jog értelmezésére.

15 Az ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést elbíráló Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága), a kérdést előterjesztő bíróság, 2016. március 22-i ítéletével helybenhagyta az említett ítéletet.

16 Az EJE Bíróság azon 2019. április 16-i Baltic Master LTD kontra Litvánia ítéletét (CE:ECHR:2019:0416JUD005509216) követően, amelyben a Baltic Master által a Litván Köztársasággal szemben indított kereset tárgyában eljáró e bíróság megállapította az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikke (1) bekezdésének azáltal való megsértését, hogy a litván bíróságok nem indokolták kellően az előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság elé való terjesztésének a megtagadását, a kérdést előterjesztő bíróság helyt adott az eljárás újbóli megnyitása iránti, Baltic Master által benyújtott kérelemnek.

17 Ez utóbbi bíróság szerint a rendelkezésére álló iratok nem tartalmaznak semmiféle olyan dokumentumot, amely tanúsítaná az eladó és a Baltic Master közötti, a végrehajtási rendelet 143. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kapcsolat fennállását. Nem áll rendelkezésre ugyanis olyan információ, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy e vállalkozások e rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében véve jogilag elismert üzlettársak, vagy hogy az e 143. cikk (1) bekezdésének e) és f) pontja szerinti közvetlen vagy közvetett ellenőrzési viszony áll fenn.

18 Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy megállapítást nyert, hogy először is az eladó és a Baltic Master régóta kereskedelmi kapcsolatban áll egymással, másodszor, az árukat az azok szállítási, fizetési vagy visszaküldési feltételeit, valamint az ilyen típusú ügyletekre jellemző egyéb feltételeket meghatározó adásvételi szerződés nélkül értékesítették, harmadszor, az árukat bármiféle előlegfizetés nélkül és annak ellenére szállították le, hogy a Baltic Master a korábbi termékértékesítések után mindig jelentős összegekkel tartozott az eladónak, negyedszer, a szóban forgó ügyletek összegének nagysága ellenére semmiféle biztosítékról vagy kockázatmérséklési intézkedésekről nem rendelkeztek, vagy ilyet nem irányoztak elő, ötödször, nincs olyan bizonyíék, amely alapján meg lehetne állapítani, hogy az eladó felügyelte az összegek kifizetésének és az egyéb kötelezettségeknek a megfelelő teljesítését, és végül hatodszor megállapítottak olyan eseteket, amelyekben a Baltic Master munkavállalói meghatalmazást kaptak arra, hogy az eladó nevében eljárjanak, és az eladó bélyegzőjét használták.

19 Az előző pontban felsorolt tényezők alapján feltételezhető, hogy a Baltic Master és az eladó között különösen szoros kapcsolat áll fenn, aminek következtében a szóban forgó ügyleteket a rendes kereskedelmi gyakorlattól eltérő feltételek mellett és olyan objektív körülmény fennállása nélkül hajtották végre, amely igazolhatná ezen ügyletek gazdasági logikáját. Az ilyen magatartások megfelelnek az olyan helyzetekben tanúsított magatartásoknak, amelyekben az egyik fél ellenőrzi a másikat, vagy a két fél harmadik személy irányítása alatt áll.

20 A kérdést előterjesztő bíróság tehát azon a véleményen van, hogy az említett ténybeli elemek a *de facto* ellenőrzés körébe tartozhatnak, és hogy az ügyletben részt vevő felek a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének e) vagy f) pontja értelmében egymással kapcsolatban álló személyeknek tekinthetők. E bíróság hozzáteszi, hogy a Vilnius megyei vámhatóság a Baltic Mastert és az eladót e tényezők alapján e rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b) pontja

értelmében egymással kapcsolatban álló személyeknek, vagyis olyan személyeknek tekintette, akik *de facto* üzlettársak, azonban e bíróságban felmerül a kérdés, hogy az ilyen minősítés megalapozott-e ez utóbbi rendelkezés szövegére tekintettel, amely jogilag elismert üzlettársakra utal.

21 Egyébiránt az említett bíróság arra keresi a választ, hogy a vámérték meghatározásának Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdésében előírt módszere alkalmazható-e olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, amennyiben a vámhatóságok e célból olyan nemzeti adatbázisban szereplő információkat használnak fel, amelyek csak olyan áruk egyetlen importjára vonatkoznak, amelyek – jóllehet ugyanazon TARIC-kód alá tartoznak, és ugyanazon származási helyről származnak – a 142. cikk (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve nem tekinthetők hasonlónak.

22 E körülmények között a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [Közösségi Vámkódex] 29. cikke (1) bekezdésének d) pontját, valamint a [végrehajtási rendelet] 143. cikke (1) bekezdésének b), e) vagy f) pontját, hogy a vevőt és az eladót egymással kapcsolatban álló személyeknek kell tekinteni akkor, ha a jelen ügyben történtekhez hasonlóan az ügyletkötés körülményei – annak ellenére, hogy nem áll rendelkezésre az üzlettársi jogviszonyt vagy ellenőrzést igazoló okirat (hivatalos adat) – objektív bizonyítékok alapján nem szokásos feltételek mellett végzett gazdasági tevékenységre, hanem olyan esetekre jellemző jegyeket mutatnak, amelyekben [először is] az ügyletet kötő felek között magas fokú, kölcsönös bizalmon alapuló, különösen szoros üzleti kapcsolat áll fenn, vagy [másodszor] amelyekben az ügyletet kötő egyik fél az ügyletet kötő másik felet ellenőrzi, vagy az ügyletet kötő mindkét felet harmadik fél ellenőrzi?

2) Úgy kell-e értelmezni a [Közösségi Vámkódex] 31. cikkének (1) bekezdését, hogy az tiltja a vámértéknek egyetlen, az azonos származású, és olyan áru vámértékére vonatkozó nemzeti adatbázisban szereplő információ alapján történő meghatározását, amely áru ugyan nem minősül a [végrehajtási rendelet] 142. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett hasonló árunak, de azonos TARIC-kód alá tartozik?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

23 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontját, valamint a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b), e) és f) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a vevőt és az eladót egymással kapcsolatban állónak kell tekinteni olyan helyzetben, amelyben nem áll fenn olyan dokumentum, amely lehetővé tenné az ilyen kapcsolat megállapítását, amelyben azonban a szóban forgó ügyletek megkötésének objektív tényezők által igazolt feltételei olyannak tekinthetők, mint amelyek *de facto* ellenőrzés fennállására utalnak.

24 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a vámérték megállapítására vonatkozó uniós szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását. A vámértéknek tehát tükröznie kell az importált áru

valós gazdasági értékét, és következésképpen tartalmaznia kell ezen áru minden gazdasági értékkel rendelkező elemét (2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélet, C-1/18, EU:C:2019:519, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Közelebbről a Közösségi Vámkódex 29. cikke értelmében az importált áru vámértéke az ügyleti értékéből, vagyis az Európai Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árból tevődik össze, figyelemmel azonban a többek között e kódex 32. cikkének megfelelően adott esetben elvégzendő kiigazításokra (2020. november 19-i 5th AVENUE Products Trading ítélet, C-775/19, EU:C:2020:948, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Amint arra a Bíróság már rámutatott, a vámértéket elsősorban az importált áru úgynevezett „ügyleti értékének” módszere alapján kell meghatározni. Ekképpen a vámérték meghatározásának e módszerét tekintik a legmegfelelőbbnek, és ezt alkalmazzák a leggyakrabban (2020. november 19-i 5th AVENUE Products Trading ítélet, C-775/19, EU:C:2020:948, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Az árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár képezi tehát főszabály szerint a vámérték kiszámításának alapját, még ha ezen ár olyan adat is, amelyet adott esetben ki kell igazítani, ha e művelet az önkényes vagy fiktív vámérték megállapításának elkerülése érdekében szükséges (2019. június 20-i Oribalt Rīga ítélet, C-1/18, EU:C:2019:519, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Mindemellett a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontja lehetővé teszi az importált áruk ügyleti értékének figyelmen kívül hagyását, amennyiben két együttes feltétel teljesül, nevezetesen egyrészt, ha a vevő és az eladó e kódex értelmében kapcsolatban áll egymással, másrészt pedig, hogy ezen ügyleti érték nem fogadható el a vámérték meghatározásához.

29 A végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének megfelelően személyek kizárólag akkor tekinthetők egymással kapcsolatban állóknak, ha az e rendelkezésben kimerítő jelleggel felsorolt helyzetek valamelyike alá tartoznak. Így e 143. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint egymással kapcsolatban állóknak kell tekinteni azokat a személyeket, akik jogilag elismert üzlettársak. Az említett 143. cikk (1) bekezdésének e) és f) pontja értelmében ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha valamely személy közvetlenül vagy közvetve ellenőrzi a másikat, vagy ha harmadik személy közvetve vagy közvetlenül mindkettőjüket ellenőrzi.

30 Először is nem fogadható el a tagállamok, valamint az Európai Bizottság által az észrevételeikben lényegében kifejtett azon érv, amely szerint el kell térni a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének szövegétől, mivel e rendelkezés szigorú értelmezése sértheti a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdése d) pontjának hatékony érvényesülését, és befolyásolhatja a vámhatóságoknak az ügyleti érték figyelmen kívül hagyására vonatkozó lehetőségét.

31 Meg kell ugyanis jegyezni egyrészt, hogy ezen érv nem csupán a végrehajtási rendelet 143. cikkének (1) bekezdésében felsorolt helyzetek kimerítő jellegét, hanem az e rendelkezés és a Közösségi Vámkódex 29. cikke által követett célt is figyelmen kívül hagyja. Amint a jelen ítélet 24–26. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, az importált áruk ügyleti értékének módszere képezi azt a módszert, amelyet azok vámértékének a meghatározásához elsősorban alkalmazni kell. Az ettől való eltérést lehetővé tévő rendelkezéseket – mint az ezen elvtől való eltéréseket – tehát szigorúan kell értelmezni.

32 Másrészt nincs helye annak az állításnak, amely szerint fennállna annak a veszélye, hogy a vámhatóságoknak a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének szigorú értelmezése miatt nem lenne lehetőségük figyelmen kívül hagyni a nem megfelelő ügyleti értéket.

33 Mindenekelőtt a végrehajtási rendelet 143. cikkének (1) bekezdése a szövege értelmében számos olyan helyzetet szabályoz, amelyekben a vámhatóságok megállapíthatják, hogy az eladó és a vevő kapcsolatban áll egymással, és amelyekben tehát adott esetben figyelmen kívül hagyhatják a Közösségi Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdésében említett ügyleti értéket.

34 Ezt követően, amint a Bizottság a tárgyaláson hangsúlyozta, a végrehajtási rendelet 181a. cikke, amellyel e rendelet a 2454/93 rendeletet módosító, 1994. december 19-i 3254/94/EK bizottsági rendelettel (HL 1994. L 346., 1. o.) történő módosítását követően egészült ki, lehetővé teszi a vámhatóságok számára, hogy a vámérték meghatározása céljából figyelmen kívül hagyják az ügyleti értéket, amennyiben e hatóságok úgy ítélik meg, hogy az importált áruk bejelentett értéke nem tükrözi azok valós értékét, mégpedig függetlenül attól, hogy a Baltic Master és az eladó között kapcsolat áll-e fenn (lásd ebben az értelemben: 2008. február 28-i Carboni e derivati ítélet, C-263/06, EU:C:2008:128, 52. pont; 2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 31. pont).

35 Másodszor, ami a személyek között a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett üzlettársi viszony miatt fennálló kapcsolatot illeti, hangsúlyozni kell, hogy e rendelkezés szövege maga kizár minden *de facto* üzlettársi viszonyt.

36 Amint a főtanácsnok az indítványának 42. és 43. pontjában hangsúlyozta, e rendelkezés, amely olyan személyekre vonatkozik, akik „jogilag elismert üzlettársaknak” minősülnek, e kapcsolat fennállásának megállapítása céljából megköveteli annak bizonyítását, hogy az üzlettársi viszonyra vonatkozó nemzeti rendelkezésekben előírt feltételek teljesülnek, kizárva ezáltal minden olyan üzlettársi viszonyt, amely jogilag nem elismert.

37 Harmadszor, ami azon személyeket illeti, akik a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének e) és f) pontja szerint egymással kapcsolatban állónak tekintendők, amennyiben egyikük közvetve vagy közvetlenül ellenőrzi a másikat, vagy harmadik személy közvetve vagy közvetlenül mindkettőjüket ellenőrzi, fontos – amint az e 143. cikk (1) bekezdésének e) pontjára vonatkozó, e rendelet 23. mellékletében szereplő értelmező megjegyzés megerősíti – különbséget tenni egyrészt a *de iure* ellenőrzés, másrészt pedig a *de facto* ellenőrzés között.

38 Egyrészt, ami a *de iure* ellenőrzés fennállását illeti, a jelen ítélet 18. pontjában felsorolt tényezőkből kitűnik, hogy semmiféle dokumentum nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az említett 143. cikk (1) bekezdésének e) és f) pontjában említett közvetlen vagy közvetett *de iure* ellenőrzési viszony áll fenn. Ennélfogva úgy tűnik, hogy az alapügy keretében a *de iure* ellenőrzést ki kell zárni, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

39 Másrészt, ami a *de facto* ellenőrzés fennállását illeti, a jelen ítélet 37. pontjában említett értelmező megjegyzésből következik, hogy egy személy akkor tekintendő egy másik személyt ellenőrzőnek, ha olyan helyzetben van, hogy e másik személyre nyomást vagy fölötte irányítást gyakorolhat (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi” ítélet, C-76/19, EU:C:2020:543, 67. pont).

40 Márpedig úgy tűnik, hogy a jelen ítélet 18. pontjában ismertetett tényállási elemek az eladó és a Baltic Master közötti szoros bizalmi viszony fennállásáról tanúskodnak, azonban úgy tűnik, hogy nem teszik lehetővé ilyen nyomásgyakorló vagy irányító jogkör fennállásának megállapítását, amit azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megerősítenie.

41 Ha e vizsgálatok befejeztével a kérdést előterjesztő bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a jelen ügyben a vevő és az eladó a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve nem áll kapcsolatban egymással, ebből az következne, hogy az importált áruk vámértékét főszabály szerint az ügyleti értékük alapján, nem pedig az e kódex 31. cikkének (1) bekezdésében szereplőhöz hasonló más értékelési módszer alapján kell meghatározni.

42 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontját, valamint a végrehajtási rendelet 143. cikke (1) bekezdésének b), e) és f) pontját úgy kell értelmezni, hogy:

– a vevő és az eladó nem tekinthetők jogilag elismert üzlettársaknak, vagy közvetlen vagy közvetett *de iure* ellenőrzési viszony miatt egymással kapcsolatban állóknak olyan helyzetben, amelyben semmiféle olyan dokumentum nem áll fenn, amely lehetővé tenné az ilyen kapcsolat megállapítását;

– a vevő és az eladó közvetlen vagy közvetett *de facto* ellenőrzési viszony miatt egymással kapcsolatban állóknak tekinthetők olyan helyzetben, amelyben a szóban forgó ügyletek megkötésének objektív tényezőkkel alátámasztott feltételei olyanoknak tekinthetők, amelyek nem csupán azt jelzik, hogy szoros bizalmi viszony áll fenn e vevő és ezen eladó között, hanem azt is, hogy az egyikük olyan helyzetben van, hogy a másikra nyomást vagy fölötte irányítást gyakorolhat, vagy hogy harmadik személy olyan helyzetben van, hogy mindkettőjükre nyomást vagy fölöttük irányítást gyakorolhat.

A második kérdésről

43 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy abban az esetben, ha valamely importált áru vámértékét nem lehetett e kódex 29. és 30. cikke alapján meghatározni, azt kizárólag az azonos eredetű olyan áruk vámértékére vonatkozó nemzeti adatbázisban szereplő információk alapján határozzák meg, amelyek bár a végrehajtási rendelet 142. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve nem „hasonlók”, ugyanazon TARIC-kód alá tartoznak.

44 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy – amint a jelen ítélet 41. pontjából következik – e második kérdés csak akkor merül fel, ha a kérdést előterjesztő bíróságnak az első kérdésre adott válaszra tekintettel elvégzendő vizsgálatai befejeztével arra a következtetésre kellene jutnia, hogy a vámhatóságok helyesen utasították el az ügyleti értéket az érintett áruk vámértékének meghatározása céljából azzal az indokkal, hogy a vevő és az eladó a Közösségi Vámkódex 29. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében kapcsolatban áll egymással, és hogy e kódex 29. cikkének (2) bekezdése értelmében az ügyleti érték nem fogadható el vámkezelés céljából. Ha ugyanis a kérdést előterjesztő bíróság ezzel ellentétes következtetésre jutna, vagyis ezen áruk vámértékét az említett kódex 29. cikke alapján az ügyleti értékük alapján kell meghatározni, e vámérték nem határozható meg ugyanezen kódex 31. cikkének (1) bekezdése alapján, így az ez utóbbi rendelkezés értelmezésére vonatkozó második kérdés tárgytalanná válna.

45 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy mind a Közösségi Vámkódex 29–31. cikkének szövegéből, mind pedig azon sorrendből, amely szerint a vámérték-meghatározás kritériumait e cikkek alapján alkalmazni kell, az következik, hogy e rendelkezések között szubszidiárus viszony áll fenn. Ha ugyanis a vámérték nem állapítható meg valamely rendelkezés alapján, csak akkor kell a meghatározott sorrendben közvetlenül utána következő rendelkezésre hivatkozni (2016. június 16-i EURO 2004. Hungary ítélet, C-291/15, EU:C:2016:455, 29. pont).

46 Ami különösen a Közösségi Vámkódex 30. cikkének (2) bekezdését illeti, a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az illetékes vámhatóságok nem alkalmazhatták az e rendelkezésben előírt vámérték-meghatározási módszereket, mivel a Baltic Master úgy döntött, hogy az importált árukat tömören mutatja be a vámáru-nyilatkozatokban, és arra szorítkozott, hogy azok TARIC-kódját, valamint azok teljes tömegét adja meg, aminek vizsgálata mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata. E tekintetben e bíróság feladata, hogy figyelembe vegye a Baltic Master által e hatóságokhoz esetlegesen benyújtott információkat vagy a Közösségi Vámkódex 29. cikke (2) bekezdésének – amelyet a végrehajtási rendelet 23. mellékletében szereplő, e 29. cikk (2) bekezdését érintő, vámértékre vonatkozó értelmező megjegyzéssel összefüggésben kell értelmezni –, vagy e rendelet 181a. cikkének az alkalmazása céljából.

47 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy a Közösségi Vámkódex 31. cikke (1) bekezdése szövegének megfelelően, ha az importált áruk vámértéke e kódex 29. és 30. cikke alapján nem határozható meg, azt az Unióban rendelkezésre álló adatok alapján, a nemzetközi megállapodások elveivel és általános rendelkezéseivel, valamint az említett kódex 3. fejezetének rendelkezéseivel összeegyeztethető észszerű eszközök segítségével kell meghatározni.

48 Végül a Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdését érintő, a végrehajtási rendelet 23. mellékletében szereplő, vámértékre vonatkozó értelmező megjegyzés 1. pontja először is pontosítja, hogy az e rendelkezés alapján megállapított vámértékeknek a lehető legnagyobb mértékben az előzőleg megállapított vámértékeken kell alapulniuk. E megjegyzés 2. pontja ezt követően hangsúlyozza, hogy az említett rendelkezés szerinti értékelés az e kódex 29. cikkében és a 30. cikkének (2) bekezdésében megállapított módszer szerint történik, de a módszereket észszerű rugalmassággal kell alkalmazni az említett kódex 31. cikkének rendelkezései és céljai értelmében.

49 A kérdést előterjesztő bíróság által közölt információkból kitűnik egyrészt, hogy a Baltic Master a vámáru-nyilatkozataiban úgy írta le a szóban forgó importált árukat, mint „légkondicionáló berendezés alkatrészei”, azokat egyetlen TARIC-kód alá sorolta be, és ezen áruk össztömegét kilogrammban tüntette fel. Másrészt ezen információk szerint a szóban forgó vámhatóság figyelmen kívül hagyta a Baltic Master által bejelentett ügyleti értéket, és az említett áruk vámértékét a Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdése alapján az egy másik importőr által 2010-ben, vagyis az alapügyben szóban forgó első behozatal évét követő évben importált, ugyanazon TARIC-kód alatt bejelentett és ugyanattól a gyártótól származó árukra vonatkozó nemzeti adatbázisban szereplő adatok felhasználásával határozta meg.

50 A jelen ügyben a használt TARIC-kód a légkondicionáló berendezés olyan vegyes alkatrészeinek összességét foglalja magában, mint például a motorokhoz használt műanyag panelek, fémgyűrűk, csövek, vezetékek, kapcsolók, nyomásérzékelők, az épületek aljzatában ventillátorokon keresztül történő továbbításra szolgáló berendezések és elektronikus áramkörök.

51 Így a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy figyelemmel az e TARIC-kód alá tartozó alkatrészek sokféleségére és az importált áruk részletes leírásának hiányára, az előtte folyamatban lévő jogvita keretében lehetséges-e ez utóbbiak vámértékének a Közösségi Vámkódex

31. cikkének (1) bekezdése értelmében a hasonló áruk ügyleti értéke alapján történő meghatározása, jóllehet a „hasonló áruk” végrehajtási rendelet 142. cikke (1) bekezdésének d) pontjában meghatározott fogalma feltételezi az importált áruk homogenitását, ami nehezen egyeztethető össze az említett TARIC-kód alá sorolt áruk sokféleségével.

52 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy e fogalomnak az említett 142. cikk (1) bekezdésének d) pontjában szereplő meghatározása a vámértéknek a Közösségi Vámkódex 30. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján történő meghatározására vonatkozik. Márpedig, noha a jelen ítélet 48. pontjában említett értelmező feljegyzés 2. pontjából kitűnik, hogy az e kódex 31. cikke alapján alkalmazandó értékelési módszereknek annak 29. cikkében és 30. cikkének (2) bekezdésében meghatározott módszereknek kell lenniük, ugyanezen pont pontosítja, hogy e módszereket észszerű rugalmassággal kell alkalmazni különösen a „hasonló áruk” fogalmának értékelését illetően.

53 A jelen ügyben nem tekinthető észszerűtlennek, hogy miután a vámhatóságok a Közösségi Vámkódex vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően figyelmen kívül hagyták az importált áruk ügyleti értékét azok vámértékének a meghatározása céljából, egy utólagos ellenőrzés során a nyilatkozattevő által szolgáltatott adatokra, azaz ezen áruk súlyára és azon TARIC-kódra támaszkodnak, amelyek alá azok tartoznak. Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy e kódex a vámalakiságok és ellenőrzések minimális szinten tartása érdekében, azon visszaélések vagy szabálytalanságok megelőzésével, amelyek sérthetik az uniós költségvetést, bejelentési rendszeren alapul (2020. július 9-i Unipack ítélet, C-391/19, EU:C:2020:547, 22. pont).

54 Ezért, figyelembe véve mindenekelőtt a vámérték megállapításának szükségességét abban az esetben, ha egy vállalkozás nem szolgáltat kellően pontos vagy megbízható információkat az érintett áruk vámértékére vonatkozóan, ezt követően pedig azt a gondosságot, amelyet a vámhatóságoknak a vámérték meghatározására szolgáló egyes egymást követő módszerek alkalmazása során tanúsítaniuk kell (lásd ebben az értelemben: 2017. november 9-i LS Customs Services ítélet, C-46/16, EU:C:2017:839, 52. pont), és végül azt a „megfelelő rugalmasságot”, amellyel a jelen ítélet 48. és 52. pontjában említett értelmező megjegyzés 2. pontjának megfelelően e módszereket alkalmazni kell, el kell ismerni, hogy a valamely nemzeti adatbázisban szereplő, az ugyanazon TARIC-kód alá tartozó és az érintett áruk eladójával azonos eladótól származó árukra vonatkozó adatok a Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „az [Unióban] rendelkezésre álló adatoknak” minősülnek, amelyeket az érintett áruk vámértékének a meghatározása céljából alapul lehet venni.

55 Az ezen adatokra történő hivatkozás ugyanis ezen érték meghatározásának olyan eszközét képezi, amely egyszerre minősül az említett 31. cikk (1) bekezdése értelmében véve „észszerűnek”, valamint a nemzetközi egyezmények elveivel és általános rendelkezéseivel, továbbá azon rendelkezésekkel összhangban állónak, amelyekre ugyanezen 31. cikk (1) bekezdése utal (lásd ebben az értelemben: 2017. március 9-i GE Healthcare ítélet, C-173/15, EU:C:2017:195, 81. pont).

56 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Közösségi Vámkódex 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy abban az esetben, ha valamely importált áru vámértékét nem lehetett e kódex 29. és 30. cikke alapján meghatározni, azt kizárólag az azonos eredetű olyan áruk vámértékére vonatkozó nemzeti adatbázisban szereplő információk alapján határozzák meg, amelyek bár a végrehajtási rendelet 142. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve nem „hasonlók”, ugyanazon TARIC-kód alá tartoznak.

A költségekről

57 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 29. cikke (1) bekezdésének d) pontját és az 1999. január 8-i 46/1999/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 143. cikkének b), e) és f) pontját úgy kell értelmezni, hogy:**

   – **a vevő és az eladó nem tekinthetők jogilag elismert üzlettársaknak, vagy közvetlen vagy közvetett *de iure* ellenőrzési viszony miatt egymással kapcsolatban állóknak olyan helyzetben, amelyben semmiféle olyan dokumentum nem áll fenn, amely lehetővé tenné az ilyen kapcsolat megállapítását;**

   – **a vevő és az eladó közvetlen vagy közvetett *de facto* ellenőrzési viszony miatt egymással kapcsolatban állóknak tekinthetők olyan helyzetben, amelyben a szóban forgó ügyletek megkötésének objektív tényezőkkel alátámasztott feltételei olyanoknak tekinthetők, amelyek nem csupán azt jelzik, hogy szoros bizalmi viszony áll fenn e vevő és ezen eladó között, hanem azt is, hogy az egyikük olyan helyzetben van, hogy a másikra nyomást vagy fölötte irányítást gyakorolhat, vagy hogy harmadik személy olyan helyzetben van, hogy mindkettőjükre nyomást vagy fölöttük irányítást gyakorolhat.**

2) **A 82/97 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 31. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy abban az esetben, ha valamely importált áru vámértékét nem lehetett e rendelet 29. és 30. cikke alapján meghatározni, azt kizárólag az azonos eredetű olyan áruk vámértékére vonatkozó nemzeti adatbázisban szereplő információk alapján határozzák meg, amelyek bár a 46/1999 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 142. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve nem „hasonlók”, ugyanazon TARIC-kód alá tartoznak.**

Aláírások